

Phần 6

- **M**inh Thư!

Việt nhấn ga cho xe vượt lên, chặn đầu xe Minh Thư lại:

- Em có biết là chạy xe như em, nguy hiểm lắm không?

Nước mắt đầm đìa, Minh Thư hét lên:

- Cùng lắm là chết, em đang muốn chết.

- Em điên lắm, vì một người như Hoàng Bảo mà muốn chết sao?

Bỏ xe của mình, Việt lên ngồi cạnh Minh Thư.

- Trong tâm trạng như thế này, em không nên lái xe. Hoàng Bảo đúng là thằng ngốc mới từ chối em.

Tủi thân, Minh Thư gục đầu vào vô lăng xe mà khóc, khóc tức tưởi. Việt để yên cho cô khóc:

- Em cứ khóc đi. Sau khi khóc, em sẽ thấy nhẹ nhàng và sau đó hãy quên thằng ngu đó đi.

Minh Thư quay sang ôm cổ Việt, cô quên mất cô và Việt chưa đủ thân thiết nhau, nếp sống phương Tây, nên cô dễ dàng trải lòng mình. Còn Việt, anh ta đỡ người ra khi Minh Thư ôm mình, bàn tay anh ta ngập ngừng rồi vuốt tóc Minh Thư.

- Muốn khóc, em hãy cứ khóc đi.

Hu hu... Minh Thư khóc lớn hơn:

- Anh nói xem, em có gì thua Tuyệt Anh?

- Em hơn cô ta tất cả. Tại Hoàng Bảo... ngu.

- Em tức lắm. Tại sao anh Bảo có thể quên lời nói ngày nào, mà em xem đó như một lời hẹn ước.

- Thì anh đã nói nó ngu, ngu mà còn gàn dở nữa. Em và nó không thích hợp.

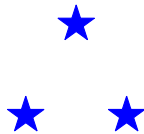
- Nhưng em yêu anh ấy.

- Có những tình cảm... em có thể ngộ nhận đó, do kỷ niệm thời thơ ấu. Mười mấy năm nay em và Hoàng Bảo không còn bên nhau, mà tính tình người ta có thể thay đổi theo hoàn cảnh và cuộc sống mới, em hiểu không?

- Không, em không muốn hiểu.

- Nếu như vậy em sẽ khổ. Tuy nhiên là anh, anh hứa san sẻ với em mọi thứ.

Mắt Việt ánh lên tia lửa tình quái. Anh sẽ chinh phục cô gái này, xoa dịu đau khổ của cô. Để mưu cầu hạnh phúc cho con gái mình, cha mẹ Minh Thư không ngần ngại bỏ tiền ra, đây mới chính là cái... mỏ anh muốn xâm nhập vào.

- **T**uyệt Anh! Tại sao em khóc?

Hoàng Bảo ngạc nhiên nhìn những giọt lệ cứ lăn tràn trên đôi má mịn màng của Tuyệt Anh, cô dụi mắt vào vai anh.

- Dù má lớn không thích anh, nhưng ba anh cũng lo cho chúng ta đám cưới được rõ ràng, điều này làm cho em xúc động. Từ nhỏ cho đến bây giờ em có biết như thế nào là tình cảm gia đình đâu. Bây giờ gọi ba, gọi mẹ, em không cảm được nước mắt.

Hiểu ra, Hoàng Bảo xúc động ôm Tuyệt Anh vào vòng tay mình.

- Từ nay em sẽ có một mái ấm, có anh và sau này là những đứa con của chúng mình. Đừng khóc nữa em, ai lại khóc suốt mướt, làm cho anh hết cả hồn.

- Em xin lỗi.

- Em có lỗi gì đâu.

Hoàng Bảo âu yếm hôn lên những giọt nước mắt:

- Anh hứa sẽ mang hạnh phúc đến cho em, cho em một mái ấm ngọt ngào và tuyệt diệu.

- Cảm ơn anh.

Tuyệt Anh ngược lên nhìn Hoàng Bảo cô đùa:

- Em là một cô dâu, đêm tân hôn mang thai gần bốn tháng phải không anh?

- Có sao đâu, anh càng yêu em hơn.

Ngọn đèn trong nhà tắt, nhường cho ánh sáng màu hồng dịu dàng, một tình yêu lên ngôi trong căn nhà nhỏ...

- Trời ơi!

Minh Thư hét lên, cô lùi ra sau trong cơn say. Đêm nay đám cưới của Hoàng Bảo, cô uống rượu thật nhiều.

Tôi muốn say, say cho quên tất cả.

Lòng tôi trống vắng, lòng tôi suy sụp.

Như túp nhà không, bốn vách xiêu.

Anh chẳng cứu giùm, anh bỏ mặc...

- Đừng uống nữa, Minh Thư!

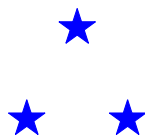
Việt lôi Minh Thư ra đường, anh giật chai rượu của cô ném đi. Minh Thư lại lại hét:

- Trả chai rượu đây, tại sao ném đi chứ hả?

- Em say rồi.

Việt bế bổng Minh Thư lên, anh gần như vác cô lên vai, đi nhanh ra xe bỏ cô vào xong đóng mạnh cửa lại. Minh Thư không hét nữa, mà cô nằm im và khóc, những giọt nước mắt đau khổ. Cô đã hoàn toàn mất Hoàng Bảo. Mười mấy năm gặp lại để biết là mất nhau, sao ông trời nữ cư xử với cô quá tàn nhẫn.

- Ừa... Ừa... - Minh Thư nôn đầy cả xe. Sau cơn nôn, cô nằm vật ra mà không biết thay vì đưa cô về nhà cô, Việt lại đưa cô đến khách sạn. Trong cơn say ngất ngứ, Minh Thư trở nên quỵến rũ. Cô nằm xoải tay hờ hênh chiếc soirée ngắn xẻ cao kéo lên tròn vẹn cặp đùi trắng ngần. Việt ngồi xuống bên Minh Thư, anh ta vuốt ve lên đôi chân thon dài và lần tay cởi áo Minh Thư...

Minh Thư tỉnh lại bởi cảm giác lạnh và trống trải. Cô đưa tay tìm tấm đắp. Bàn tay cô chạm phải...

- Ai?

Minh Thư hét hồn mở mắt ra, có bật dậy như cái lò xo, hét toáng lên:

- Anh Việt! Tại sao anh có mặt ở đây?

Việt thức dậy, anh ta vờ đưa tay bóp trán:

- Đêm qua anh và em cùng say. Em say quá nên anh đưa em đến đây.

- Đây là đâu?

- Khách Sạn.

Minh Thư nhìn xuống người mình và rồi nhìn Việt, cô lặng người đến mấy giây rồi ào vào đánh Việt:

- Anh là đồ khốn nạn.

Việt nắm hai tay Minh Thư giữ lại:

- Chúng ta cùng say và đến với nhau là chuyện thường, em nổi giận làm gì, dù gì thì chuyện cũng đã xảy ra.

- Đã xảy ra. Anh phải biết anh là người đàn ông đã kết hôn.

- Thực tình là trước sự quyến rũ của em, anh đã mềm lòng.

Việt làm vẻ ăn năn:

- Bây giờ muốn xin lỗi em đi nữa, cũng đã lỡ rồi.

Vùng mạnh người ra, Minh Thư quát mắng:

- Đừng có đụng vào người tôi! Tôi ghê tởm anh, đồ lợi dụng, đồ đốn mạt!

- Em cứ mắng đi, anh nhận hết. Cũng như nếu em muốn anh bỏ vợ, anh sẵn sàng ly hôn để sống với em.

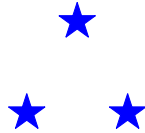
Minh Thư cười lạt:

- Anh nghĩ là lỡ rồi, tôi sẽ yêu anh sao? Không có chuyện này đâu.

Vợ quần áo, Minh Thư chạy nhanh vào phòng vệ sinh. Đóng mạnh cánh cửa, cô đứng dưới vòi nước cho nước chảy tràn lên người mình, cô kỳ thật mạnh, kỳ đến chảy máu, như muốn xóa đi lỗi lầm bản thủ:

- Khốn nạn, khốn nạn? Bảo ơi, tôi hận anh.

Minh Thư khóc nức nở mặc cho Việt lo lắng gọi cửa bên ngoài.

Trang blog của Gai Nhọn mở. Tuyết Anh vui mừng, lâu lắm cô mới thấy blog của anh sáng đèn, cô vội gõ tay vào bàn phím.

- Hi!

Lập tức blog của Gai Nhọn cũng trả lời:

- Chào em, Tuyết Anh.

Gai Nhọn gọi ai là Tuyết Anh thế? Anh biết cô rồi chẳng?

- Sao anh biết em tên Tuyết Anh? Vậy anh là ai, Gai Nhọn.

- Em mở webcam đi, có webcam rồi mà.

Nữa! Sao anh ấy lại biết mình đã gắn webcam? Tuyết Anh bật nút điều khiển webcam. Trên màn hình máy vi tính hiện lên...

- Hoàng Bảo!

Buông máy, Tuyết Anh bật dậy đi nhanh sang phòng đọc sách của Hoàng Bảo.

- Đừng có chạy, Tuyết Anh.

Hoàng Bảo vội vàng ra khỏi phòng. Anh và Tuyết Anh cách nhau một khoảng ngắn, cô trở mắt nhìn anh:

- Anh là Gai Nhọn?

- Anh biết Hoa Hồng là Tuyết Anh, từ lúc chúng mình chưa yêu nhau nữa kìa.

- Ôi! Anh quý quá đi, vậy hóa ra những gì em trải lòng với Gai Nhọn, anh đều đọc?

- Dĩ nhiên. Cho nên khi em cứng lòng, đuổi xua anh, anh vẫn cứ đi theo em.

Hoàng Bảo lặp lại lời của Tuyết Anh trong một lần cô trải lòng trên trang blog. “Gai Nhọn ơi, đích thực là em yêu anh ấy, yêu tha thiết”.

Tuyết Anh đỏ mặt giã nảy:

- Ôi! Cái anh này! Em thật xấu hổ để bị anh lật tẩy.

- Anh đâu có lật tẩy em, mà anh càng hiểu và yêu em nhiều hơn.

Tuyết Anh phụng phịu:

- Ghét anh quá đi.

Ghét anh, anh sẽ... ghen với anh chàng Gai Nhọn đó, cô... Hoa Hồng.

Hoàng Bảo ôm Tuyết Anh vào lòng, anh hôn lên trán cô:

- Chính những lời tâm sự đó kéo chúng mình lại gần nhau hơn, và bây giờ chúng mình là một đôi vợ chồng hạnh phúc nhất. Tuyết Anh ơi! Anh yêu em.

Tuyết Anh phì cười:

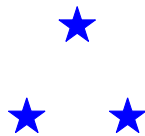
- Có cần anh la to lên như thế không?

- Cần chứ! Anh muốn mọi người biết anh yêu em, và chúng mình cùng tạo một mái ấm gia đình.

Mái ấm gia đình! Lòng Tuyết Anh tràn ngập cảm xúc, cô vòng tay lên cổ Bảo, thì thầm:

- Em yêu anh.

Hoàng Bảo say đắm cúi xuống tìm môi cô. Nụ hôn ngọt ngào cho cả hai càng thấy tình yêu bay vút cao.

Tít tít...Điện thoại kêu và màn hình sáng lên, số điện thoại của Minh Thu. Việt vội vàng cầm điện thoại đi ra cửa, anh không thấy cái nhìn tò mò của vợ mình. Hình như anh đang đợi điện thoại, dạo này lúc nào anh cũng khur khur điện thoại bên mình, như là sợ cô sẽ nghe điện thoại của anh vậy.

Ngoài hành lang, Việt khe khẽ:

- Có chuyện gì mà em gọi điện thoại giờ này cho anh vậy?

- Anh đến ngay với em được không?

Giọng Minh Thu vừa hốt hoảng vừa ghen ngào.

- Em vừa đi mua que, que màu tím như vậy là em... có thai, làm sao hả anh?

Việt chờ người ra. Không, anh không sợ, đây là cơ hội để anh ly hôn Thu Trang và cưới Minh Thư. Minh Thư trẻ tuổi xinh đẹp và điều quan trọng, cô có nhiều tiền. Việt nói không kịp thở:

- Năm phút nữa anh sẽ đến. Bình tĩnh, bình tĩnh nghen em.
- Anh phải mau lên, nếu không em chết mất.
- Cho anh năm phút.

Việt tắt điện thoại đi vào. Anh đụng ngay đôi mắt soi mói của Thu Trang, nên giả lả:

- Có thằng bạn nhắn anh đi gặp nó.
- Mười giờ đêm rồi, sao anh không bảo có chuyện gì ngày mai gặp.
- Anh cũng nói như vậy, nhưng nó nói anh phải đến.

Việt đi ngay vào trong mặc quần áo, Thu Trang đi theo:

- Chùng nào anh về?
- Anh không về khuya quá đâu.

Việt hôn lên má Thu Trang xong quay lưng đi nhanh. Thu Trang thở dài, hay là Việt lại đi đánh bài? Giật thót người, cô chạy theo nắm áo Việt lại:

- Anh đi đánh bài phải không?

Đã có cơ nói dối, Việt cười giả lả:

- Đánh bài đâu mà đánh bài. Anh nói bỏ rồi. Dạo này anh đâu có hỏi em tiền. Buông áo anh ra đi!

Vậy là Việt thoát chạy đi. Thu Trang còn đang lụng khụng, điện thoại trong nhà reo, cô trở vào bắt máy:

- Alô.
- Thu Trang! Chị nhận ra tiếng em không?
- Minh Thư phải không?
- Dạ, là em. Em có một chuyện muốn nói, cho chị biết.

Minh Thư giả vờ ngập ngừng:

- Mà không hiểu có nên nói cho chị biết không nữa.

- Đã gọi điện thoại cho chị rồi, thì nói đi. Chuyện gì vậy em?

- Anh Việt... ngoại tình đó chị ơi. Lúc này cứ ra đường là em gặp anh đi với một cô trông trẻ, xinh đẹp và sang trọng lắm.

Thu Trang giật nảy người. Con ghen làm cho cô run cả tay chân.

- Em biết cô gái đó là ai không?

- Biết. Em điện thoại cho chị biết để mà giữ chồng nhé, kéo mắt đó.

Minh Thư tắt điện thoại, tắt luôn cả nguồn, mặc cho Thu Trang gọi cho cô. Ném điện thoại qua một bên, Minh Thư ngả người ra cười rũ rượi.

Máu ghen của chị hẳn lúc này sôi lên một trăm độ. Ghen đi, ồn ào đập phá nhà cửa cho anh ta chán chị, nhà của chị không bao giờ được yên ổn.

Có tiếng xe dừng bên ngoài và tiếng của Việt:

- Minh Thư Anh đây, mở cửa cho anh.

Minh Thư đi ra mở cửa, mặt cô ủ dột. Song cô lách người qua khi Việt định ôm cô:

- Đừng đụng vào người em! Anh hại em, bây giờ em có thai rồi, anh tính sao đây?

Việt lúng túng chưa kịp trả lời. Minh Thư nắm lấy cằm anh bạnh ra:

- Anh từng hứa ly dị vợ và sống chung với em, đúng không?

Việt âm ừ:

- Ừ, anh có hứa.

- Vậy anh thực hiện đi.

- Anh cần có thời gian thuyết phục Thu Trang.

- Em sẽ đợi.

- Bao lâu?

- Em cho anh... ba tháng.

- Lâu quá.

- Hai tháng.
- Vẫn còn lâu, em muốn một tháng.

Việt nhăn nhó:

- Em biết khi muốn ly hôn phải đưa đơn ra tòa, tòa hòa giải, nếu như Thu Trang đồng ý ly hôn thì thủ tục mới mau chóng.

- Anh viện dẫn lý do này để kéo dài thời gian phải không? Em không phải là người cho anh dễ dàng qua mặt đâu nghen.

- Cái gì thì em cũng phải cho anh thời gian chứ.

- Được rồi! Ba tháng, anh không lo được thủ tục ly hôn đừng có tìm em. Còn bây giờ anh đi về đi.

Minh Thư đẩy mạnh Việt ra ngoài xong, đóng ập cửa lại. Việt đập mạnh tay lên cửa:

- Minh Thư, nói chuyện với anh cái đã. Em gọi anh đến nói mới mấy câu là bảo anh đi về, là sao đây?

Minh Thư lạnh lùng:

- Chẳng là sao cả anh đi về đi. Chừng nào ly dị xong, gọi điện cho em.

Trong nhà tắt đèn, Việt đứng một lúc đành phải đi về.

Thu Trang ngạc nhiên khi thấy Việt trở về nhà nhanh chóng. Cô nhìn anh từ đầu xuống chân:

- Anh không đi đánh bài?

Việt trả lời cộc lốc:

- Không.

- Có người nói với em, anh... đi với một cô, đi thường xuyên.

Việt nạt lớn cái kính:

- Đừng có kiêu chận đầu chận ngõ nghen. Tôi chán lắm rồi.

Thu Trang không vừa, sùng sộ lại:

- Anh nạt ai vậy? Đừng có quên anh đang ở nhà tôi, ăn cơm của tôi, tiền lương của anh không đưa tôi một xu nghen.

- Chán nhau vậy thì bỏ nhau đi.
- Anh muốn bỏ nhau?
- Ừ.
- Anh có con đàn bà khác bên ngoài rồi có đúng không?
- Phải.

Không hiểu Việt đáp bừa hay anh nói thật, Thu Trang tức giận lao vào đánh Việt:

- Đồ phản bội! Dám xác nhận với tôi là anh có người đàn bà khác bên ngoài hả?

Bị đánh đau, Việt gạt mạnh một cái làm Thu Trang văng bắn ra ngoài, anh ta đi luôn ra cửa.

- Anh đi đâu vậy?

Việt đã lên xe đi mất. Làm sao ly hôn và liệu Minh Thư có muốn sống với anh. Việt trở lại nhà Minh Thư, anh trèo rào vào chui ngay vào cánh cửa đang hé mở.

- Minh Thư!

Minh Thư giật bắn người kêu lên:

- Sao còn trở lại?
- Em nghĩ là anh về nhà và ngủ yên được biết em có con với anh được sao?
- Em đã nói rồi, hãy ly dị vợ anh. Anh muốn biến em thành vợ bé của anh hay sao?
- Nhất định anh sẽ ly hôn, nhưng em sẽ sống với anh chứ?
- Em sống với anh hay không, tùy vào chuyện anh ly hôn sớm hay chậm. Quyết định là do anh.
- Được, anh sẽ lo thủ tục ly hôn thời gian ngắn.
- Nói xong chưa. Nói xong thì đi về đi.
- Anh nhớ em, anh đâu có ngủ được.

Minh Thư cương quyết đẩy Việt ra:

- Em không cho phép anh ở lại, nếu như ngày nào anh chưa lo được thủ tục ly hôn. Anh đi về đi, leo rào mà trở ra.

Mặt Việt méo xẹo như cái lá héo, lúc Minh Thư lạnh lùng đóng cánh cửa lại.

- **E**m hỏi hộp ghê, không biết con mình là con trai hay gái hả anh?

Hoàng Bảo âu yếm hôn vào tóc Tuyết Anh:

- Vậy em thích con trai hay con gái?

- Em thích con trai cho giống anh.

- Còn anh lại thích con gái cho giống em. Tuy nhiên, anh không quan trọng lắm chuyện con trai hay con gái. Gái hay trai cũng con mình, phải không em?

Cô y tá mở cửa phòng khám gọi tên Tuyết Anh, cô vội đứng lên:

- Em vào phòng khám.

Hoàng Bảo nheo mắt:

- Anh cũng vào nữa. Anh muốn nhìn mặt con chúng ta.

Phì cười Tuyết Anh đẩy Hoàng Bảo trở lại.

- Ai cho anh vào mà vào, đừng có lộn xộn.

Đứng lại, Hoàng Bảo cười:

- Phải chi hồi đó, anh đi ngành bác sĩ khoa sản há?

Tuy nói như vậy Hoàng Bảo cũng ngoan ngoãn ngồi trở lại ghế chờ đợi. Tuyết Anh. Theo cô y tá, lên bàn khám nằm.

Trên màn hình vi tính hiện lên... Vị bác sĩ nhìn chăm chú vào màn hình.

- Cô Tuyết Anh, trên màn hình vi tính hiện ra nơi tử cung của cô... có một khối u, chưa thể nói là lành tính hay ác tính.

Tuyết Anh sững sờ:

- Bác sĩ! Như vậy là sao?

- Nếu ác tính cô cần phẫu thuật ngay, cho nên có thể phải bỏ đứa bé trong bụng cô.

Tuyết Anh kêu lên:

- Không thể nào!

- Phải một tuần lễ, sau khi có kết quả xét nghiệm, chúng tôi sẽ thông báo cho cô. Còn bây giờ cần lấy mẫu để xét nghiệm sinh khiết.

- Bác sĩ... dù u ác tính hay lành tính xin bác sĩ đừng nói gì với chồng tôi, anh ấy cũng là bác sĩ của khoa ung thư.

Bác sĩ cau mày:

- Như thế cô cần cho chồng có biết chuyện của mình chứ?

- Chúng tôi vừa cưới nhau, tôi không muốn anh ấy lo lắng.

- Nhưng nếu nguy hiểm đến tính mạng của cô, cô cũng nên nói thật với anh ấy.

- Vâng. Bác sĩ... đứa bé là trai hay gái vậy?

- Con trai.

Tuyết Anh khép mắt lại, cô đang sống trong hạnh phúc, sao ông trời nỡ giăng áng mây đen tàn nhẫn đến như thế.

- Dù gì cô cũng nên bình tĩnh và sống quan nhé? Lạc quan là yếu tố quan trọng giữ gìn sức khỏe cho cô đấy.

- Vâng, cảm ơn bác sĩ.

Tuyết Anh bước ra khỏi phòng khám, cô vờ làm vẻ mặt buồn xo, nhưng kỳ thật là tâm trạng của cô đang rối bời và héo hắt.

- Hoàng Bảo! Anh nên buồn đi.

Hoàng Bảo phì cười:

- Con gái phải không?

- Không! Là con trai.

- Đúng ý em rồi, nhưng còn lâu anh mới buồn. Ý em là ý anh mà, vợ chồng mình cùng một lòng với nhau. Anh cũng thích con trai lắm.

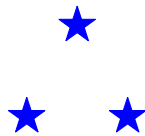
Hoàng Bảo bẹo má Tuyết Anh: - Bây giờ hơn bốn tháng, còn gần năm, tháng nữa, là anh với em thấy mặt con chúng ta, nó sẽ vừa giống em và giống anh sau đó ba năm nữa, em sinh cho anh một đứa con gái, một trai và một gái.

Hoàng Bảo đôi giọng hài hước:

- Dù trai hay gái cũng nên dừng lại khi có hai con.

Tuyết Anh vờ cười khúc khích, song trong lòng của cô đang là nỗi đau. Nếu như khối u trong người cô là u ác tính? Một điều cô không mong muốn chút nào.

Cả tháng nay, Hoàng Bảo luôn chăm sóc cho cô từng li từng tí, mọi công việc ở nhà anh đảm nhận hết, thậm chí anh còn không cho cô đi làm. Những gì anh lo cho cô liệu có là công cốc hay không? Chưa bao giờ Tuyết Anh thấy mình rơi vào con đường đau khổ và tuyệt vọng như lúc này.

- Anh định đi đâu vậy?

Việt đi rón rén xuống lầu, đi thật khẽ vậy mà Thu Trang vẫn thức giấc và đuổi theo đến cầu thang. Việt lúng túng:

- Anh không ngủ được muốn ra ngoài.
- Mấy giờ rồi anh còn muốn ra ngoài, mười một giờ rưỡi đêm rồi.
- Anh ra ngoài ăn món ăn nhẹ, xong anh về ngay.
- Em đi với.

Việt nhăn mặt:

- Còn phải đợi em thay quần áo nữa hả, mắc công quá đi. Anh ăn xong, mua về cho em luôn.

Vừa nói, Việt vừa đi nhanh xuống cầu thang như sợ Thu Trang nói cô muốn đi với anh, chỉ cần khoác một áo khoác là xong. Quả thật Thu Trang nói:

- Anh mua về nguội hết, chờ em mặc thêm áo!

Cô quay lên, Việt vội vàng phóng nhanh xuống. Cho cô đi theo tôi hả? Ở bên cô, tôi chán còn hơn chán cơm nếp. Tôi đến với Minh Thư. Cô vừa già vừa xấu vừa không có nhiều tiền, tôi đang muốn ly hôn với cô đó.

- Anh Việt!

Thu Trang vừa mặc vào cái áo khoác đã nghe tiếng máy xe khởi động và lăn bánh, cô vội chạy xuống, xe của Việt đã phóng đi mất. Thu Trang giậm chân tức giận. Rõ ràng Việt muốn đi một mình. Anh bỗng chôn đi ra đi vào từ lúc nhận một cuộc điện thoại. Ai đã gọi đến? Đạo này anh ở bên cô mà như bị ai lấy mất hồn vía vậy. Anh có người phụ nữ khác bên ngoài chẳng? Ý nghĩ này khiến Thu Trang giật thót cả người, mới nghĩ đến mà cô tưởng mình như phát điên lên được. Người đàn bà nào đã cướp Việt của cô, cô sẽ băm con đàn bà ấy nát thành cám. Còn Việt nữa, anh ta đã tiêu của cô biết bao nhiêu tiền, anh không có quyền phụ bạc cô được, tôi sẽ ngồi ngay cửa chờ anh về, nửa giờ đồng hồ nữa, anh không về, thì là anh...

Mười hai giờ, rồi một giờ đêm, hai giờ đêm, điện thoại của Việt không thể nào liên lạc được. Thu Trang giận dữ đập phá đồ đạc, bộ xa lông vô tội cũng bị cô lật ngã chỏng lọng.

- Hãy về ngay đây cho tôi! Anh xí gạt tôi hả? Bây giờ đủ lông đủ cánh anh muốn bỏ tôi hả, đừng có hòng.

Thu Trang nằm lăn trên đồng hồ nát mà khóc như đứa trẻ, cô gọi điện thoại cho mẹ mình:

- Con chết mẹ ơi! Con không sống nổi... hu... hu...

Bà Thu quýnh quáng:

- Con cần bình tĩnh. Ngày mai, mẹ sẽ mượn người theo dõi nó. Còn bây giờ con hãy ngủ đi.

- Làm sao con ngủ được khi anh lừa dối con, nói là đi mua thức ăn mà đi đến gần sáng. Con chết! Con chết...

Thu Trang khóc rống lên. Nếu muốn cô không điên, chỉ cần Việt trở về, song anh đang ở bên Minh Thư.

Minh Thư đang ném tất cả những gì ném được vào Việt.

- Anh hại em, bây giờ tính sao đây hả?

Việt cố dỗ dành:

- Anh sẽ ly hôn với Thu Trang để cưới em.
- Được, là do anh nói. Hãy ly hôn ngay tức khắc.

Việt nhăn nhó:

- Làm sao tức khắc, em phải cho anh thời gian chứ.
- Em muốn ngay tức khắc, anh hiểu chưa. Nếu không, em bỏ cái thai này, anh đừng có hòng gặp em.
- Được rồi, được rồi.

Việt quỳ xuống chân Minh Thư, ôm cô vào lòng. Sau cơn làm loạn, Minh Thư thần thờ. Cô có yêu Việt đâu, người cô yêu là Hoàng Bảo. Anh đã có vợ và chắc chắn đang hạnh phúc, chờ đón đứa con tình yêu chào đời. Còn cô, ngã vào tay một người đàn ông không yêu và thậm chí anh ta còn có vợ. Đó là người xấu, nhưng nếu chấm dứt mối quan hệ này, Minh Thư không chịu nổi khoảng thời gian trống rỗng. Công việc không giúp cô xoá đi được nỗi đau tuyệt vọng của một mối tình cô ấp ủ dưỡng nuôi từ lúc còn thơ ngây.

Hoàng Bảo ơi! Tôi hận anh. Dù cho biết cách trả thù của tôi có thể anh không quan tâm đến, tôi vẫn muốn trả thù, phá tan nát mái ấm của Thu Trang. Chị Ba của anh phải gánh lấy hậu quả mà anh gây ra cho tôi.

Vừa trông thấy Việt về đến nhà, Thu Trang lao ra:

- Anh đi mua thức ăn khuya ở đâu lặn hả? Ở bên Mỹ hả?

Bị Thu Trang túm áo, Việt cố gỡ ra, anh nhăn nhó khi nhìn thấy quang cảnh bề bộn đồ nát.

- Cô làm cái gì vậy hả? Điên rồi hay sao?
- Phải, tôi điên đó! Anh là người làm cho tôi nổi điên lên đó. Đêm qua anh đi đâu mà bây giờ đi chịu về nhà, trả lời ngay.
- Cô làm gì mà như mẹ của tôi vậy? Buông tay ra, vào nhà nói chuyện!
- Chuyện gì, lại thú tội anh đi đánh bài, đi cá độ đá banh, thua bao nhiêu nữa rồi?
- Tôi không đánh bài, cũng không đi cá độ đá banh, điều tôi muốn đề nghị chúng ta hãy... ly dị đi.
- Anh nói cái gì?

Thu Trang buông áo Việt ra, cô lão đảo đứng không muốn vững. Anh lặp lại:

- Chúng ta ly hôn đi.

- Ly hôn?

Gương mặt Thu Trang hẫ hửng và như người bị động kinh, toàn thân cô run lên bần bật. Cô vụt gào lên:

- Tôi không bằng lòng ly hôn.

- Tôi đã có con với người ta, không thể không có trách nhiệm với người ta.

Thu Trang té ngòi xuống nền gạch, hai tai cô ù ù, đầu óc cô choáng váng. Cô bật khóc òa:

- Anh có thể nói những lời tàn nhẫn bạc tình bạc nghĩa như vậy sao? Ly dị tôi, anh lấy ai?

- Hôn nhân của tôi và cô... - Việt tàn nhẫn gằn giọng - thực sự tôi không yêu cô. Tôi nghĩ, nếu như tôi không có tình yêu cho cô, cô có tiền bù đắp, nhưng thật sự là có tiếng mà không có miếng.

- Khốn nạn!

Thu Trang hung dữ chồm dậy toan tát vào gương mặt đẹp trai, song quá đều cẳng, nhưng Việt chụp tay cô lại, anh ta bóp mạnh:

- Đừng có hung dữ theo kiểu con gái nhà giàu của cô. Tôi chán cô lắm rồi. Ly dị đi, đừng có hành hạ nhau nữa.

- Tôi không ly hôn! - Thu Trang rít lên - Mà tôi sẽ rạch nát mặt cái đứ giật chồng tôi.

- Còn lâu cô mới đụng vào người ta được. Cô ấy đã mang thai. Muốn tù không?

Buông tay Thu Trang ra, Việt đi vào phòng, anh ta mở tủ gom quần áo của mình bỏ vào vali. Thu Trang nhìn theo, cô hốt quần áo trong vali của Việt ném xuống gạch:

- Những quần áo này là do tôi mua cho anh, anh không được mang đi.

Việt cười nhếch mép:

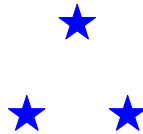
- Cũng chẳng cần, tôi sẽ đi mà không lấy gì cả.

Việt quay lưng đi nhanh, Thu Trang cố đuổi theo:

- Cái xe đó tôi mua cho anh.
- Nó đứng tên tôi, tôi phải mang nó đi.

Lùi xe, Việt lái nhanh ra đường. Sợ bị Việt cán, Thu Trang phải nhảy sang một bên, cô té ngã luôn bên đường khóc nức nở...

Như vậy thì chết thôi chứ sống sao nổi, hờ trời?

- **T**uyệt Anh! Em đâu rồi?

Hoàng Bảo trở mình, anh ngạc nhiên vì chỗ nằm bên cạnh trống không. Tuyệt Anh đâu rồi? Hoàng Bảo ngồi dậy đi ra, phòng khách không có Tuyệt Anh. Cửa phòng vệ sinh đóng, Hoàng Bảo gõ tay lên cửa:

- Tuyệt Anh! Em đang ở trong phòng vệ sinh phải không?

Tuyệt Anh im bật. Cô phải đưa nắm tay vào miệng mình, cố gắng nén cơn đau đi cô đi lại mở hé cửa.

- Em ở trong này.
- Em làm sao vậy?
- Em đâu có sao, đau bụng... đi cầu thôi.

Hoàng Bảo lo lắng:

- Em có đau nhiều không, đang có thai, lẽ ra đau bụng, em phải gọi anh dậy chứ.

- Em không sao mà, em ra ngay.

Đóng cửa lại, Tuyệt Anh mở vòi nước rửa mặt. Cơn đau đã dịu xuống một chút, những lời của vị bác sĩ lại vang lên: “Cô phải quyết định nhanh lên, không thể kéo dài được, nguy hiểm đến tính mạng của cô”.

- Nhưng nếu phẫu thuật thì phải bỏ cái thai phải không bác sĩ?
- Phải.
- Cơ hội mang thai lần nữa có dễ dàng không?

- Chuyện này không nói trước được, sau khi phẫu thuật cần phải xét nghiệm lại.

- Tuyệt Anh! Em đỡ đau bụng chưa, mở cửa ra cho anh.

Bên ngoài, Hoàng Bảo lại đập cửa. Tuyệt Anh giật mình lấy khăn bông lau mặt rồi mở cửa ra.

- Em hết rồi.

- Em ở trong phòng vệ sinh lâu quá, anh lo cho em. Em đau lắm sao, phải nói cho anh biết để anh lo cho em chứ.

Tuyệt Anh vờ nhăn nhó:

- Em hết đau rồi.

- Hết đau sao em còn nhăn?

- Minh về phòng ngủ đi anh, ngày mai anh còn đi làm nữa chứ.

- Nhưng em không sao thật không?

Tuyệt Anh vờ cầu nhàu:

- Trời ơi? Em sợ miệng lưỡi và cái lo lắng nghề nghiệp của anh quá đi. Lo cho em vừa thôi.

- Thật ra, anh lo cho em. Nếu như em có làm sao, anh làm bác sĩ mà không lo cho em được, anh học làm bác sĩ làm gì.

- Được rồi, thưa anh bác sĩ.

Nhìn nụ cười của cô, Hoàng Bảo mới tạm quên đi những lo lắng, song anh vẫn có cảm giác Tuyệt Anh đang giấu giếm anh điều gì đó. Anh nghiêm mặt nhìn cô:

- Có gì khác lạ trong người em, em phải nói cho anh biết để anh lo cho em, hiểu chưa?

- Trời ơi! Sao anh giống ông già kỹ tính quá vậy hả? Sáng ngủ dậy, anh bắt em uống sữa, tối đi ngủ uống sữa, anh làm như em là em bé không bằng.

- Nè, em uống sữa cho em và cho con nữa nghen.

- Em hiểu rồi.

Tuyệt Anh ôm cổ Hoàng Bảo nũng nịu:

- Lo cho em ít ít thôi.

- Ít ít như thế nào được, em còn quan trọng hơn mạng sống của anh nữa là.

Tuyết Anh cúi mặt cắn nhẹ môi. Anh càng lo cho cô, cô càng thấy đau khổ. Làm sao cô có thể bỏ đứa con của mình khi mà nó bước qua tháng thứ sáu, thành một con người. Ba tháng nữa thôi, con sẽ chào đời. Làm sao có thể nhẫn tâm, cô có còn lòng dạ nào vui vẻ hưởng hạnh phúc trong tình yêu của Hoàng Bảo. Lòng dạ Tuyết Anh rối như tơ vò.